

ת"פ 60896/07/18 - מדינת ישראל נגד ע' מ' (עציר) -

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 60896-07-18 מדינת ישראל נ' מ'(עציר)

בפני כבוד השופטת דנה מרשק מרום

בעניין: מדינת ישראל -

באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד דודי ענבר

המאשימה

נגד

ע' מ' (עציר) -

ע"י עו"ד ניל סיימון

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של **חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329 (א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, **הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם** לפי סעיף 287 (ב) לחוק העונשין ו**שיבוש מהלכי משפט** לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

2. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין ב"כ הצדדים כי הנאשם ביצע את העבירות בשעה שהיה בקרבה לסייג לפי סעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין.

3. מדובר במקרה טראגי שבו פגע הנאשם פגיעה אנושה באמו (ילידת 1962) ביולי 2018, ארבעה ימים לאחר שהשתחרר מאשפוז פסיכיאטרי מהמרכז לבריאות הנפש באר יעקב על רקע ההערכה שמצבו הנפשי התאזן, והוא חזר להתגורר בבית אמו.

4. ביום 8.7.2018, בעת שהשניים שהו ב"סופר פארם" ובעת שהאם רכשה תרופות עבור הנאשם - בנה, פנה אליה הנאשם ודרש ממנה לתת לו כסף כדי לרכוש המבורגר. האם סירבה, ובתגובה הנאשם איים עליה כי ירצח אותה ויהרוג אותה. לבקשת האם הוזעקו מאבטחים למקום, הנאשם עזב את החנות והאם פנתה לתחנת המשטרה והגישה כנגדו תלונה. האם המתינה בבית אחותה עד שהמשטרה איתרה את הנאשם, בשל חששה כי אם תחזור הביתה יפגע בה. ביום 10.7.2018 פנתה האם לבית-משפט השלום להוצאת צו הגנה כנגד הנאשם מתוך אותו חשש, ואכן הוצא צו הגנה כמבוקש. במקביל, באותו יום הובא הנאשם לבית משפט השלום לצורך הארכת מעצרו, אך בית המשפט הורה על שחרורו בתנאים מגבילים, וביניהם הרחקה מהאם ומביתה למשך 7 ימים.

באותו יום, לאחר שחרורו, בשעת ערב שב הנאשם לבית אמו, התקלח ובעת שהתלבש בחדרו אמר לאמו שקיבל הרחקה מהבית למשך 7 ימים. בתגובה הזהירה האם את הנאשם כי הוא חייב לצאת

מהבית אחרת המשטרה תעצור אותו. הנאשם, אשר חשש שהאם תזעיק את המשטרה היכה בפניה באגרופו, הפיל אותה לרצפה בפתח החדר, ואז בעט בראשה מספר רב של בעיטות חרף תחינותיה אליו לחדול - הכל עד שפניה שתתו דם רב והיא איבדה את הכרתה. הנאשם נשא את האם בידיו, השכיב אותה במיטתה, ניקה את הרצפה המגואלת בדם והשליך את מכשיר הטלפון של האם מחלון הבית במטרה להסתיר את מעשיו ולמנוע את איתורו.

בהמשך נכנס הנאשם למיטתו בחדרו ונרדם.

למחרת, בסמוך לשעה 07:00 בבוקר, ולאחר שהתעורר, ניגש הנאשם לאמו שנותרה במיטתה חבולה אנושות ונושמת בקושי, ושפך עליה מים במטרה להעיר אותה. לאחר שהאם נותרה ללא תגובה, עזב הנאשם את הבית, יצא לקנות סיגריות ושתייה, הלך למרפאה, ועובר לשעה 09:00 חזר לבית.

בהמשך, בסמוך לשעה 09:00, אחותה של האם (דודתו של הנאשם), אשר חששה לשלומה מאחר שניסתה ללא הצלחה ליצור עמה קשר טלפוני, הגיעה לבית ודפקה על דלת הכניסה ממושכות עד שהנאשם פתח את הדלת. הנאשם אמר לדודתו שאמו ישנה; הדודה נכנסה לבית והבחינה באם מוטלת חבולה אנושות במיטתה והזעיקה עזרה.

האם הובהלה באמבולנס לבית חולים ואושפזה כשהיא מורדמת ומונשמת. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לאם חבלות קשות בפניה לרבות המטומות, שברים מרובים בעצמות הפנים ובארוכות עין ימין, דימום מוחי מלווה בבצקת והיא נותרה מאושפזת במצב נוירולוגי קשה של קומה עמוקה מפגיעה בגזע המוח - מצב בו היא נתונה עד היום.

5. ב"כ המאשימה חזר והדגיש כי המדובר במקרה טרגי קשה ביותר, שבו "הכתובת הייתה על הקיר". לחובת הנאשם ארבעה רישומים קודמים, שלושה מהם עניינם באירועי אלימות פיסית ומילולית כלפי האם בשנים 2012, 2013 ו- 2018. לטענתו, אלמלא הקרבה לסייג הייתה המאשימה עותרת לענישה מחמירה דו-ספרתית. יחד עם זאת, נוכח מצבו הנפשי של הנאשם כפי שעלה בחוות-הדעת הפסיכיאטריות ובעדויות, וכן לנוכח מדיניות הענישה בפסיקת בית-המשפט העליון, סבורה המאשימה שמתחם העונש ההולם נע בין 7 עד 10 שנים. על רקע עברו הפלילי של הנאשם והקושי בלקיחת אחריות עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם ענישה המצויה במחצית העליונה של המתחם לצד מאסר על תנאי.

6. הסנגור טען כל שיכול היה לטובת מרשו והסכים, כי אכן מדובר במקרה טראגי ביותר. עם זאת, לגישתו יש לגזור את עונשו של הנאשם בהתחשב בכך שהמדובר במי שמוכר למערכת בריאות הנפש כחולה נפש פעיל, רוב ההליכים המשפטיים כנגדו הופסקו בעבר בשל מצב פסיכוטי, וגם במהלך ההליך המשפטי ניתן היה להיווכח שמצבו הנפשי אינו יציב. הנאשם עד היום שוהה במב"נ - נתון שלדעתו מעיד על כך שיש לגזור את עונשו של הנאשם כמי שכשיר דיונית היום, אך שבדרך כלל מצבו מתאפיין בחולי נפשי. עוד חזר הסנגור והדגיש כי הנאשם הודה במיוחס לו עוד בשלב החקירה, שיחזר את מעשיו, ואף חזר ומסר למותב זה כי הוא מודה במיוחס לו. זירת המחלוקת בין ב"כ הצדדים התמקדה בסוגיית

הקרבה לסייג, ולבסוף טענה זו של ההגנה אכן התקבלה, כך שאין לזקוף לחובת הנאשם את עצם ניהול ההוכחות. חרף חומרת האירוע והתוצאה הקשה מנשוא לאם, מדובר באירוע לא מתוכנן, נקודתי, שבוצע על ידי אדם חולה בנפשו. לאור נתונים ייחודיים אלו ועל בסיס פסיקה שהוגשה, עתר הסנגור להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל שלא יעלה על 3.5 עד 4 שנים.

7. אביו של הנאשם ביקש להתחשב בבנו שהתמכר, לדבריו, לכדורים פסיכיאטריים. מסר, שבנו אינו אדם אלים, והמדובר בהתפרצות חד פעמית. ביקש להתייחס למחלת בנו ברגישות, כשלטענתו יש לו צורך במערכת טיפולית.

8. בדבריו לבית-המשפט ציין הנאשם, בדרכו, שלקח אחריות עוד במהלך חקירתו במשטרה, אך בהמשך תלה את האשמה למעשיו באמו.

דין והכרעה

9. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. במעשיו המתוארים בכתב-האישום, פגע הנאשם פגיעה קשה ואנושה באימו-מולידתו כאשר עד היום נתונה היא בקומה כתוצאה ממעשי בנה. המדובר באלימות אכזרית של בן באמו באופן שקשה לתפיסה ולעיכול, הסוטה מכל נורמה בסיסית סביב קשר הדם בין ילד להורה-מולידו.

וכך נאמר מפי כב' המשנה לנשיא (כתוארו אז), השופט אלון:

"הקשר בין ילד להוריו ומצוות כיבוד הורים יסוד מוסד ועיקרון מקודש הם במורשת ישראל מקדמת דנא, ובכל חברה אנושית בת תרבות; והוא הדיבר החמישי שבעשרת הדיברות: 'כבד את אביך ואת אמך' (שמות, כ, יב[א]; דברים, ה, טז[ב]). וכל כך למה? על שום ש'שלושה שותפין הן באדם: הקדוש ברוך הוא, ואביו ואמו' (קידושין, ל, ב[ג])..." (ע"א 1482/92 אסתר הגר נגד חנה הגר פ"ד מז(2) 793, בעמ' 806 [1993]).

11. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין ייאמר, כי המדובר במקרה מזעזע של אלימות אכזרית של בן כלפי אמו על רקע עניין של מה בכך. האם עשתה כל שביכולתה על-מנת להגן על עצמה באמצעות פניה למוסדות המדינה, כאילו חזתה את אשר עתיד לקרות לה, אך דבר לא הושיע אותה מפני מעשיו האלימים של בנה. הנאשם הפליא מכותיו באמו, ביצע מספר פעולות על-מנת שלא ניתן יהיה ליצור קשר עם האם וכן לצורך הסוואת מעשיו. במקום להזעיק

עזרה רפואית לאמו, הנאשם הצליח לישון לילה שלם בעוד אמו נותרה חבולה במיטתה, יצא ל"סידורים" בבוקר, ורק תושייתה ודאגתה של אחות האם הביאה לפינויה של האם לבית-החולים. נראה, כי האם היתה כפסע מסיום חייה, כאשר ניכר שהנזק שנגרם קשה לתיאור. כפי שפורט בכתב-האישום, לאם נגרמו חבלות קשות בפניה, שברים מרובים בעצמות הפנים ובארובת העין, דימום מוחי מלווה בבצקת והיא נותרה מאושפזת במצב נירולוגי קשה של קומה עמוקה מפגיעה בגזע המוח - מצב בו היא נתונה עד היום. העיניים קוראות, והמוח ממאן להאמין.

12. אלא, שכאמור לעיל, לאחר שמיעת מספר עדי תביעה, הוסכם בין ב"כ הצדדים, כי בעניינו של הנאשם קיימת קרבה לסייג של אי-שפיות הדעת באופן אשר משפיע על קביעת המתחם, והכל כקבוע בסעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין.

אזכיר, כי תיקון 113 מתווה את החובה להתייחס לנתוניו האינדיבידואליים של העושה כחלק מנסיבות ביצוע העבירה ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם - למשל בסעיפים 40ט(א)(6) ו- (9):

"המחוקק הכיר אפוא במצב בו הנאשם נמצא אחראי למעשיו, אך יכולתו להבין או להימנע מהמעשה נפגמה במידת-מה, או שהוא קרוב לסייג לאחריות פלילית, ויש בכך כדי להפחית את מידת האשם המוסרי של הנאשם..." (ע"פ 1865/14 פלוגי נגד מדינת ישראל [4.1.16], בפסקה 5 לפסק-דינו של כב' השופט עמית).

שאלת מצבו הנפשי של הנאשם, יש בה כדי להשליך במישרין לעניין מידת האשם שלו במסגרת עקרון ההלימה, ובמילותיו של כב' השופט עמית:

"מידת אחריותו המוסרית של העבריין למעשה שביצע נגזרת מגודל הפגיעה בתפיסת המציאות ובמידת השליטה שלו על מעשהו בשל מצבו הנפשי, ובהלימה לכך, על בית המשפט לגזור את עונשו לקולה או לחומרה..." (פסקה 12 לע"פ 10416/07 דולינסקי נגד מדינת ישראל [7.12.09]; להלן: ע"פ דולינסקי).

13. בפסיקת בית-המשפט העליון נקבע, כי המשקל שיש ליתן למצבו הנפשי של הנאשם בעת גזירת הדין היא שאלה "כמותית":

"... כל מקרה יש לבחון לגופו על פי נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה ועל פי נסיבות האישיות של הנאשם. במכלול הנסיבות הקשורות למבצע העבירה, יש לבחון את סוג ההפרעה הנפשית ועוצמתה, ועד כמה הוגבלה בעטיה יכולתו - לא עד כדי חוסר יכולת של ממש כאמור בסעיף 34ח - להבין את אשר הוא עושה או להימנע מעשיית המעשה. על מידת הפגיעה ביכולתו של מבצע העבירה להבין את מעשהו או להימנע ממנו, ניתן ללמוד ממכלול הראיות, לרבות מעשיו

של מבצע העבירה לפני האירוע, במהלכו ולאחריו וכן מחוות דעת מומחים.." (ראו בפסקה 11 לע"פ דולינסקי).

14. על רקע הראיות וחוות-דעת שנשמעו והוגשו, בענייננו עולה תמונה של נאשם, הסובל מסכיזופרניה פרנואידית כרונית, מוכר למערכת הפסיכיאטרית מגיל 15, ובעברו 36 אשפוזים, חלקם בהסכמה, חלקם בכפייה, וחלקם מתוקף צווי אשפוז פליליים. אמנם, הוא נמצא כשיר לעמוד לדין (כשמצבו הנפשי לא היה יציב גם במהלך ההליך המשפטי עצמו, והוא חזר ונבדק מספר פעמים), אך למעשה אין מחלוקת שהמדובר באדם צעיר, חולה בנפשו, ומצבו מחייב התייחסות במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, תוך מתן משקל ממשי למצבו הנפשי, שנע לעיתים עד לכדי פסיכוזא.

15. לענין מדיניות הענישה הנוהגת, ייאמר באופן כללי כי בפסיקת בית-המשפט העליון עולה מסר ברור בדבר הצורך בענישה מוחשית למי שמעז לנהוג בבריונות ובאכזריות כלפי בני-משפחה, מי שאמורים להיות לו היקרים מכל. הצדק עם ב"כ המאשימה, שבנסיבות רגילות, בן שנוקט באלימות כה קשה ואכזרית כלפי אמו, צפוי לענישה של מאסר בפועל במתחם עונש הולם שהרף התחתון שלו הוא דו-ספרתי. בעניינו של הנאשם, אביא להלן פסיקה רלבנטית, וכאמור, בסופו של יום שאלת קיומו של קרבה לסייג על רקע מצבו הנפשי תילקח בחשבון לקביעת מתחם עונשי ראוי:

ע"פ 3591/07 **טרקין נגד מדינת ישראל** [1.12.08]: המערער הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, תקיפה לשם גניבה, הפרעה לשוטר ותקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות. המערער דרש מאביו לתת לו כסף, האב לא מיהר להיענות לדרישה, והמערער תקף ודקר את אביו בחלקים שונים בגופו. משניסה שוטר לעצור את המערער באותו לילה, המערער נמלט, וגם לאחר שאותר התנגד ונאבק בשוטרים. על המערער הושת עונש של 8 שנות מאסר, שכלל הפעלת מאסר בן 9 חודשים, בחופף.

לאחר שההליכים המשפטיים הסתיימו, בדיקה עדכנית של הנאשם העלתה כי הוא סובל ממחלת נפש מסוג סכיזופרניה, אך בעת ביצוע העבירות לא היה במצב פסיכוטי, והערעור על הכרעת-הדין נדחה. אשר לערעור על העונש צוין, כי תקיפה האב אפשר והייתה מסתיימת באופן קשה יותר, אלמלא הצליח האב להימלט ולהסתתר מאחורי דלת נעולה. נקבע, כי בנסיבות רגילות בית-המשפט העליון לא היה משנה את גזר הדין, נוכח עברו הפלילי המכביד של המערער. עם זאת, הוחלט ללכת לקראתו משום אותה מחלת נפש בה הוא לוקה, נתון שלא היה לפני בית-המשפט המחוזי, ועל כן הערעור התקבל כך שהעונש הופחת ל- 7 שנות מאסר בפועל.

מיותר לציין, שהמדובר באירוע אלימות שנסיבותיו ותוצאותיו פחות קשות, ובהתאם פסק-דין זה יהווה בסיס לקביעת מתחם עונש הולם לבן הפוגע בהורו, כשמצבו הנפשי מתקרב לחולי.

ע"פ 5373/11 **מדינת ישראל נגד פלוני** [7.9.11]: מדובר במקרה קל הרבה יותר של אלימות בן כלפי אמו, אשר ראיתי לנכון להביאו על רקע המתחם לו טענה ההגנה.

המשיב דרש כסף מאמו, בת 72 שנים, ומשסירבה, הכה אותה בבטנה וגרם לשבר באחת מצלעותיה. האם

נאלצה לגשת למכשיר כספומט, משכה כסף ומסרה לבנה. האם עברה להתגורר בבית בתה, אולם המשיב לא הרפה ממנה. חרף צו הגנה שהוצא נגדו, הגיע לבית אחותו ודרש מאמו כסף. שוטרים הגיעו לעצור אותו, ובנוכחותם שב ואיים לפגוע באמו לאחר שישוחרר. המשיב הודה והורשע בעבירות של סחיטה בכוח ואיומים והושת עליו עונש של 20 חודשי מאסר, שכלל הפעלת מאסר על תנאי בן 6 חודשים בחופף.

המדינה הפנתה לעברו הפלילי של המשיב, שכלל גם עבירות אלימות שביצע כלפי הוריו.

נקבע, כי בית-משפט קמא גזר עונש שאין בו מענה הולם לנסיבות והצורך להרתיע את הרבים, הערעור התקבל, והוענש הוחמר ל- 32 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 9954/17 **זילברשטיין נגד מדינת ישראל** [22.4.18] (הוגש על-ידי התביעה וההגנה): המערער הודה בביצוע עבירות אלימות קלות יותר מאלו שבעניינו, שכללו חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין), פציעה בנסיבות מחמירות, הצתה והיזק בזדון.

המערער נכנס לחנות כשהוא אוחז במברגה, וללא כל סיבה נראית לעין תקף תחילה עובד בחנות בכך שהכה אותו באמצעות המברגה בלחיו השמאלית. בהמשך עלה המערער לקומה השניה של החנות ותקף עובד נוסף - מנהל בחנות - בכך שהיכה בראשו פעמיים באמצעות המברגה ומיד לאחר מכן הפעיל את המברגה וקדח באמצעותה בעינו השמאלית של המנהל. המנהל ניסה להתחמק מהמערער אך זה המשיך לרדוף אחריו בכוונה לפגוע בו עד שלבסוף הצליח הוא לברוח מהמקום. בהמשך, המערער הצית באמצעות מצית ניירות שהיו על השולחן, הניירות התלקחו ובערו וגרמו לעשן, והוא חדל ממעשיו רק עם בוא השוטרים למקום כשאקדחים שלופים בידיהם.

בית-המשפט המחוזי (מותב זה) דחה את טענת ההגנה, כי המעשים בוצעו על-ידי המערער על רקע של "שכרות פתולוגית" וקרבה לסייג אי שפיות הדעת, והעדיף את עמדת מומחה התביעה לפיה המעשים בוצעו על רקע שתיית אלכוהול והרעלה עצמית רצונית. על המערער הוטל עונש מאסר בפועל בן 6 שנים.

בית-המשפט העליון לא מצא מקום להתערב בקביעותיו של בית המשפט המחוזי ואישר את מתחם העונש ההולם שנע בין 5 - 9 שנות מאסר בפועל. עם זאת, לאור עברו הנקי של המערער, ההתנהגות שהיתה חריגה עבורו, רגשות האשם עימם התמודד ותשלום פיצוי מיידי, הערעור על חומרת העונש התקבל ועונש המאסר בפועל הועמד ברף התחתון של המתחם - דהיינו 5 שנות מאסר בפועל.

ע"פ 1865/14 **פלוני נגד מדינת ישראל** [4.1.16] (הוגש על-ידי התביעה וההגנה): המערער חזר לביתו מתפילת "סליחות" בכותל בסמוך לשעה 02:00, עת ישנו אשתו וארבעת ילדיו. המערער ניגש לחדר הילדים, כיסה אותם, סגר את חלונות הבית, וחתך את צינור הגז המחובר לתנור האפייה במטבח. לאחר מכן יצא מביתו, נעל את הדלת, ונסע לשיבה בה עבד, שם השלים מספר מטלות ונרדם. בסמוך לשעה 03:00 התעוררה אשתו של המערער, הריחה את הגז, סגרה מיד את הברז ואווררה את הבית. המערער, שאשתו התקשרה אליו, ביקש ממנה לפתוח את החלונות, חזר הביתה והודה במעשיו, ואשתו הזעיקה את המשטרה.

המערער הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(4) לחוק

העונשין. בית משפט קמא קבע מתחם עונש הולם שנע בין 7 ל- 15 שנות מאסר, והשית על המערער 10 שנות מאסר בפועל. לא היתה מחלוקת, שהמערער סובל מהפרעה דו-קוטבית וזמן מה לפני האירוע הפסיק ליטול תרופות. בית-המשפט המחוזי התייחס, כנסיבה לחומרה, לעובדה שהמערער ביצע את המעשים בקור רוח, ואף בחר לנסוע לישיבה ולהירדם שם, ובמסגרת השיקולים לקולה, ניתן משקל למחלת הנפש ממנה סובל.

בית-המשפט העליון קבע, כי במצב הדברים הרגיל, לא היה מקום להתערב בעונש שהושת על המערער נוכח חומרת המעשה. עם זאת, יש במצבו הנפשי כדי להפחית את אשמו המוסרי, חרף חומרת המעשה, וכן יש להתחשב בפעולות שעשה למניעת אסון (שיקול שלצערי אינו קיים בעניינו של המערער). בהתחשב בנתונים אלו וכן בעובדה שמדובר במאסר ראשון, ערעור על חומרת העונש התקבל, והעונש הופחת ל - 8 שנות מאסר בפועל.

16. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים רלבנטיים, כאשר לאחר ביצוע אבחנות מתבקשות אני קובעת, שהמתחם לו עתרה התביעה הוא מתחם ראוי ולוקח בחשבון קיומו של קרבה לסייג לפי סעיף 40ט(א)(9); לכן, מתחם העונש ההולם את מכלול הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות נע בין 7 - 10 שנות מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

17. בעניינו של הנאשם לא נטען ולא הוצג כל שיקול אשר מצדיק חריגה מהמתחם מטעמי שיקום (או מטעמי הגנה על שלום הציבור). על כן, עונשו ייגזר בתוך המתחם ויש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40יא' לחוק העונשין.

18. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות יש לציין בצער רב, כי במהלך השנים נהג הנאשם באלימות כלפי אמו. עיון בגליון הרישום הפלילי שלו מעלה, כי הנאשם עמד לדין בארבע הזדמנויות שונות בגין ביצוע עבירות אלימות כלפי אימו, כאשר בשלושה תיקים ההליכים הופסקו והוטלו על הנאשם צווי אשפוז.

ההליך האחרון שהסתיים בצו אשפוז (ע/4 - ת"פ (שלום רמלה) 53297-03-18) התנהל כנגד הנאשם לאחר שאיים על אמו בכך שאמר שיכול להרוג אותה, בהמשך הכה אותה במכת אגרוף בפניה, אמו נפלה, ובעודה שוכבת על הרצפה המשיך לבעוט בפניה. יוחסו לו עבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

ת"פ (שלום רמלה) 43273-07-13 (ע/3) הסתיים במאסר בפועל, וכלל אף הוא מעשי אלימות של הנאשם כלפי אמו בכך שאיים שיום אחד ירצח אותה. במקרה אחר תקף את אמו בביתה בכך שתפס את ראשה ודפק אותו חמש פעמים בקיר, בהמשך הכה אותה באגרופים בכל חלקי גופה, וכתוצאה מכך התקשתה לנשום. במקרה נוסף, יומיים לאחר שהוצא נגדו צו הרחקה מהעיר רמלה, שהה בבית אמו. הנאשם הורשע בעבירות של

איומים, תקיפה סתם, והפרת צו בית-משפט, בית-המשפט התחשב במחלת הנפש ממנה סובל במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם ובהתקיים קרבה לסייג, ועל הנאשם הוטל עונש של 7 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (שלום רמלה) 7120-09-12 (ע/2), הנאשם איים על אמו שירצח אותה, שבר את הטלפון שלה, בעט במצחה בעזרת בירכו, משך בשערותיה והכה באגרופיו בפניה. באירוע שני, איים על אמו שירצח אותה לאחר דין ודברים בעניין קניית סיגריות. באירוע שלישי, תקף את אמו בכך שהפילה לרצפה, בעט בכל גופה והניף לעברה קרש בניסיון לתקפה. תיק זה הסתיים בהפסקת הליכים ובהטלת צו אשפוז על הנאשם.

תיק פלילי נוסף, שהסתיים אף הוא בהפסקת הליכים, כלל ביצוע עבירות של ניסיון לפריצה לרכב, חבלה במזיד ברכב וניסיון למעשה מגונה.

19. עברו הפלילי של הנאשם ומצבו הנפשי, לצד עיתוי ביצוע עבירות, אכן מעלים ש"הכתובת היתה על הקיר", כפי שנטען. עולות תהיות באשר לתפקוד כל המערכות שטיפלו בעניינו של הנאשם ואמו, אך לצורך גזר-הדין יאמר, כי עולה צורך מובהק בהרתעת הנאשם, אשר נהג באלימות פיסית ומילולית משולחת רסן כלפי אמו.

20. הנאשם הודה במיוחס לו ולקח אחריות על מעשיו המזעזעים כבר בעת חקירתו במשטרה. יש לזקוף הודאה זו לזכותו באופן מלא, כאשר ניהול ההליכים ושמיעת הראיות הובילה לבסוף לקבל את עמדת ההגנה בדבר קרבה לסייג על רקע מצבו הנפשי של הנאשם - הסוגיה המהותית היחידה שעמדה במוקד המחלוקת בין ב"כ הצדדים. עם זאת, לא נשמעה מפי הנאשם מילה אחת של חרטה באשר למעשיו הנוראיים שביצע באמו - אך איני פוסלת את האפשרות שעמדה תמוהה זו נעוצה בנתוני הייחודיים (כאשר לצד מחלת הנפש ממנה סובל אובחנו גם קיומם של קווים אנטי-סוציאליים).

21. בסופו של יום, בהתחשב בכל הנתונים המורכבים של הנאשם ובעברו הפלילי והתנהלותו, המצביעים על מסוכנות רבה, החלטתי היא, כי יש למקם את עונש של הנאשם באמצע המתחם שנקבע.

22. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

מאסר בפועל בן 8 שנים ו - 6 חודשים מיום מעצרו: 11.7.18;

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג פשע; 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג עוון.

נוכח הנסיבות החריגות וטיעוני ב"כ המאשימה, לא יוטל על הנאשם תשלום פיצוי.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן צו כללי למוצגים.

ניתן היום, ח' אייר תשפ"א, 20 אפריל 2021, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.